Iz knjige "Svjedočanstvo Glorie Polo" ...

"...

U bolnici

Naknadno su me odnijeli u bolnicu socijalnog osiguranja. Tamo su me započeli brzo operirati i izgorjela mjesta kože strugati. Za vrijeme narkoze napustila sam po drugi put svoje tijelo i promatrala sam što liječnici sa mnom rade i bila sam veoma zabrinuta za svoj život; posebno sam bila u tjeskobi za svoje noge. Kad se nenadano – grozno i strašno – nešto užasno dogodilo…

Jer sam ja, moram vam to priznati, moje drage sestre i braćo, također i na religioznom području bila– kao inače u čitavom svojem životu – „na dijeti“. Dakle, ja sam u odnosu prema GOSPODINU BOGU bila također „katolkinja u vjeri na dijeti“. Važno je da budete toga svjesni: Ja sam bila slaba katolkinja.

Moj čitav odnos prema BOGU je bio u tom da sam posjećivala nedjeljnu misu, koja je trajala samo 25 minuta. Uvijek sam tražila svete mise, na kojima je svećenik što manje govorio, jer su mi njegovi govori dosađivali. Kakvo mučenje su za mene bili svećenici koji su dugo

propovijedali! To je bio moj odnos prema BOGU – on je bio veoma oskudan i stoga su nada mnom sve svjetske struje i modne revije imale takvu prevlast. Ja sam bila prava zastava na vjetru. Što je upravo vrijedilo kao najnovije, najmodernije u racionalizmu ili slobodarstvu, k tome sam letjela s vijorećom zastavom.

Nedostajala mi je zaštita molitve, nedostajala mi je vjera.

Nedostajala mi je također vjera u moć milosti, u moć svete misne žrtve. I baš kada sam se dalje izgrađivala i specijalizirala za svoje zvanje, moja prevrtljivost je donijela najgore plodove. U to vrijeme sam jednog dana čula na Sveučilištu jednog svećenika koji je govorio da „nema đavla a također ni pakla“.

To je bilo upravo ono što sam htjela čuti! Odmah sam u sebi mislila: ako nema đavla ni pakla, tada ćemo svi doći u nebo. Tko tada treba biti zabrinut?

Zbog čega sam još sada veoma žalosna, što vam s velikim stidom mogu priznati jest, da je to, naime vjera u pakao, bila posljednja veza koja me je još držala u Crkvi. Bila je jednostavno ta egzistencijalna tjeskoba pred đavlom, koja je učinila da sam još ostala povezana sa zajednicom Crkve. Kada mi se dakle reklo da đavla ni pakla uopće nema, rekla sam dakle odmah sebi:

„Zašto bih se morala još truditi i boriti se za život po pravilima „stare Crkve“? Pa dobro, i onako ćemo svi doći u nebo, te je stoga svejedno što smo mi i što mi radimo.“

Upravo to je bilo konačni razlog, zbog kojega sam se potpuno udaljila od GOSPODINA. Udaljila sam se od Crkve i počela sam joj prigovarati i nazivala sam je glupom i zastarjelom…itd. Više nisam imala nikakva straha pred grijehom i počela sam kidati svoj odnos s BOGOM.

Grijeh nije ostajao samo u meni unutra, nego se taj grijeh počeo preko mene širiti na vani i druge trovati. Ja sam bila aktivna u negativnom smislu.

Da, ja sam sada započela svima pričati da đavao ne postoji, da je to iznašašće svećenika - i počela sam također svojim kolegama na Sveučilištu govoriti da niti BOG ne postoji i da smo mi proizvod evolucije itd. itd. I tako sam utjecala na mnoge ljude. To je unaprijed rečeno da bolje možete razumjeti ono što slijedi.

Đavao stvarno postoji

Sada poslušajte što se dogodilo:

Dok sam se nalazila u tom strašnom stanju, kakav užasan strah! Jer sam najednom vidjela da stvarno đavoli postoje; i oni su sada došli da me uzmu. Vidjela sam te đavle u njihovom užasu pred sobom. I nijedno prikazivanje koje sam do sada na zemlji vidjela, ne može ni najmanje dočarati kako užasno ti đavoli izgledaju u stvarnosti.

I tako vidim, kako se najednom na zidovima operacione dvorane, pojavljuju mnogi tamni likovi.

Oni izgledaju kao posve normalni i obični ljudi, ali svi oni imaju taj strašan, grozan pogled. Mržnja izlazi izravno iz njihovih očiju. I najednom spoznah da im nešto dugujem.

Oni su došli da me uzmu jer sam prihvatila njihovu ponudu na grijeh, i sada sam morala za to platiti cijenu, i ta cijena sam bila ja sama. Moji su naime grijesi imali posljedice. Grijesi pripadaju sotoni; to nisu njegove besplatne ponude; njih treba platiti.

Cijena smo mi sami.

Ako dakle mi, tako reći, kupujemo u njegovom dućanu, mi ćemo morati platiti robu. Toga moramo biti svjesni. Mi moramo platiti svaki grijeh, mi plaćamo mirom svoje savjesti, plaćamo svojim nutarnjim mirom, plaćamo svojim zdravljem… I ako smo mi veoma vjerni posjetitelji sotonske veletrgovine i uvijek samo kod njega kupujemo, on će na kraju nas same inkasirati.

I najveće zavaravanje i glavna laž, veliki trik đavla jest, što on širi priču da njega (đavla) uopće nema.

I ti strašni, tamni likovi me okružuju i jasno je da dolaze samo s jednim ciljem, da me uzmu. Vi vjerojatno ne možete zamisliti kako je to strašno, kakva je to bila užasna tjeskoba, da mi moj čitav razum, moja visoka intelektualnost, moja znanstvenost, moji akademski naslovi i moja profesionalna izgradnja u toj situaciji uopće nisu pomogli. Oni su bili posve bez vrijednosti. Ti grijesi nas vuku u dubinu, prema dolje, prema „OCU LAŽI“.

Ali ako mi svoje žalosne prijestupe i grijehe (koje moramo platiti) predamo BOGU u sakramentu pokore, tada BOG plaća cijenu.

ON ju je platio svojom krvi i životom na Križu. I ON plaća ponovno svaki put kada sagriješimo.

ON je za nas pretrpio paklene muke, koje smo mi zaslužili i kojima smo se zadužili kod posjednika grijeha (Sotone).

Mi smo otkupljeni po ISUSU KRISTU. Mi sada imamo pravo na NJEGOVO Kraljevstvo, na NJEGOV život, jer nas je ON učinio „djecom BOŽJOM“.

I sada su došli ti tamni likovi da inkasiraju svoje vlasništvo – MENE…

Sada sam ih vidjela kako izlaze iz zida i ulaze u operacionu dvoranu. Bilo je njih veoma mnogo koji su najednom stajali naokolo. Naizvan su izgledali normalno, ali pogled svakog od njih je bio pun mržnje, pun đavolske mržnje. I oni su bili tako bez duše, kao da su iznutra izgorjeli.

Moja duša se naježila i tresla, i odmah sam razumjela, da su to đavli. Razumjela sam da su oni ovdje zbog mene, jer sam im nešto dugovala, jer grijeh nije zabadava.

To je najveća đavlova podlost i laž da čini te ljudi vjeruju da njega uopće nema. To je njegova strategija, po kojoj može sve raditi s nama, štogod hoće, taj lažac.

I sada sam s užasom vidjela: O da, oni postoje i već su me počeli opkoljavati, htjeli su me uzeti. Možete li zamisliti moj užas? Moju tjeskobu, taj teror?! Sva moja znanost, moja pamet i društveni položaj ništa mi nisu koristili. Počela sam se na tlu valjati, bacati se na svoje tijelo, jer sam htjela pobjeći u svojem tijelu, ali moje tijelo nije me više primalo; i to je bila užasna

tjeskoba. Počela sam trčati i letjeti. Ne znam kako, ali sam probila zid operacione dvorane. Htjela sam da izađem, ali kada sam prošla kroz zid – zack - učinila sam skok u ništa. Ušla sam u nutrinu jednog od tih tunela, koji su najednom bili tu i koji su vodili prema dolje.

Na početku je bilo nešto svjetla i bila su svjetla kao pčelinje saće. I tu je zujalo kao u pčelinjaku, tako je mnogo ljudi bilo tu. Odrasli, stari, muškarci, žene i s jakim krikovima, čekinjasti i s divljom grivom škripali su zubima. I bila sam vučena uvijek sve dublje u zemlju i neprestano sam se kretala prema dolje, makar sam uvijek nastojala da odatle izađem.

Svjetla je uvijek bivalo sve manje, bilo je sve tamnije, i tjerana sam uvijek dalje u tom tunelu dok nije postalo posve tamno. Bespomoćno sam upala u tu tamu, za koju nema nikakve usporedbe. Crna tama ove zemlje je nasuprot tome svijetlo podne. Ali tamo ta tama uzrokuje strašne boli, užas i stid, - i strašno zaudara. To je jedna živa tama; tamo nije ništa mrtvo ili nepokretno.

Nakon što sam se bespomoćno i bez obrane klizala kroz taj tunel, došla sam nenadano na jedan ravan prostor. Ovdje sam bila posve očajna, ali opsjednuta jednom željeznom voljom da odatle izađem. Bila je to ista volja kao ranije, da nešto u životu postignem, što mi sada i ovdje uopće ništa ne koristi – jer sam ja sada bila ovdje i nisam se mogla osloboditi. Od velikih ranijih zamišljanja i snova ništa nije preostalo. Ja sam najednom postala samo posve malena, posve sićušna.

I tada sam najednom vidjela kako se otvara tlo. Izgledalo je kao velika usta, kao strašno velika usta, ždrijelo. Tlo je bilo živo, treslo se!!! Osjećala sam se užasno prazna i ispod mene taj tjeskoban, strašan ponor, koji jednostavno ljudskim riječima ne mogu uopće opisati. I najstrašnije je bilo da nisam apsolutno ništa više osjećala od BOŽJE prisutnosti i ljubavi; ovdje nije bilo ništa više, ni kapi nade. Ta rupa je imala nešto na sebi, da me je neodoljivo vukla prema dolje. Kriknula sam kao luđak. Prestrašila sam se smrti, kada sam zapazila, da taj pad nisam mogla spriječiti, nego da sam nezaustavljivo vučena prema dolje. Znala sam kada jednom dolje padnem, da se više ne vraćam natrag. I ja ću uvijek sve dublje i dublje padati. To je bila smrt moje duše, duhovna smrt moje duše; ja ću biti zauvijek izgubljena.

Ali za vrijeme tog užasnog straha, na rubu tog ponora, osjetila sam nenadano kako me za noge drži sveti Mihovil arhanđeo. Moje tijelo je palo u tu rupu, ali ja sam zadržana, uhvaćena za noge. Bio je to čas strašne boli i strašne tjeskobe. Ali dok sam tako visjela nad ponorom, đavle je iritiralo malo svjetla, koje se još nalazilo u mojoj duši, i tada su se sve te nakaze bacile na mene.

Ti strašni likovi su bili kao maske, kao pijavice, da bi u meni ugasili konačno to svjetlo. Zamislite moje gađenje i užasavanje, kada sam vidjela da sam pokrivena tim odvratnim stvorenjima. Kričala sam, kričala sam kao luda. Te stvari su palile.

O moje sestre i braćo, radi se o jednoj tami koja je živa, i to je mržnja, koja tako pali, koja nas proždire, koja nas iskorištava i isisava. Nema riječi da se opiše tu strahotu..."